

To Je Ta Hranice

Jan Vyčítal

1. Někdy si namlouvám, že vůbec nestárnu,
když ze zad dolů dám svou vetchou usárnu
Pak přijde po špičkách ta chvíle bytelná
u nohou zabublá mi říčka Křemelná
a zas mám jehličí v podrážkách pohorků
nad sebou kočičí mám hřbety pahorků.

R: To je ta hranice, co vedla Šumavou,
Staňkovským rybníkem i řekou Moravou.
To je ta hranice, neklidných večerů
s padáčky světlic a smrtících výstřelů,
kde šance na úspěch nestála za grešli,
kde chybí pomníčky těm, kteří neprošli.

2. Žije až v Portlandu, paní, co ve vlaku
práškama uspala děti a v ruksaku
je nesla přes čáru, smrti a života,
kde štatná hvězda jen mlhavě blikotá,
kde tuhnou sanice a tělo od trávy,
kde srdce v panice bubnuje do hlavy.

R: To je ten okamžik, kdy se čas zastaví,
jak vojín Barteček ve vlnách Moravy.
Když vítr zafičí shrnuju rukávy,
dál stezka v jehličí příběhy vypráví.
Na téhle hranici už vládne klid a mír
já držím v pravici ostnatej suvenýr.

3. Někdy si namlouvám, že vůbec nestárnu,
když ze zad dolů dám svou vetchou usárnu
pak se přiblíží ta chvíle bytelná
měsíc sem nahlíží, zvědavá lucerna.
Dám ruce pod hlavu a hlavu na ranec,
tak tudy odcházel Zdeněk, můj bratranec.

Je na Západ cesta dlouhá...